Dosarul nr. 3-2450/2024
2-24043821-12-3-19042024

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

06 aprilie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
în componență:
Președintele ședinței, judecător Rodica Nicula
Grefieri Olga Sușchevici, Adelina Petcu

examinând în ședință publică, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Andrei Iavorschi împotriva Ministerului Justiției al R. Moldova cu privire la anularea răspunsului și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

a c o n s t a t a t :

Pretențiile reclamantului:

La 19 aprilie 2024, Iavorschi Andrei s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, solicitând anularea răspunsului Ministerului Justiției emis în procedura prealabilă, obligarea Ministerului Justiției să emită actul administrativ individual privind achitarea salariului pentru perioada suspendării din funcția de director al Inspectoratului Naţional de Probațiune și încasarea compensației de 0,3 % pentru fiecare zi de întârziere, încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a menționat că autoritatea publică Ministerul Justiției prin actul administrativ individual, ordinul nr. 249-p din 15 iulie 2022, a dispus arbitrar măsura procesual penală - suspendarea provizorie a dlui Andrei Iavorschi, din funcția publică de director al Inspectoratului Național de Probațiune.

Potrivit alin. (3) art. 51 al Legii nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public suspendarea raporturilor de serviciu se aprobă sau, după caz, se constată, prin actul administrativ al persoanei/ organului care are competența legală de numire în funcție.

Conform art. 197 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, în scopul

asigurării ordinii stabilite de prezentul cod privind urmărirea penală, judecarea cauzei și executarea sentinței, organul de urmărire penală, procurorul, judecătorul de instrucție sau instanța, conform competenței, sunt în drept să aplice față de bănuit, învinuit, inculpat alte măsuri procesuale de constrângere, cum ar fi: suspendarea provizorie din funcție. Prin urmare, potrivit normei penale suspendarea provizorie reprezintă măsura procesuală de constrângere folosită de organele judiciare penale.

Astfel, se reliefează noțiuni și proceduri distincte:

- suspendarea raporturilor de serviciu (măsură prevăzută în procedură administrativă) și suspendarea provizorie (măsura procesual penală).

S-a remarcat că Ministerul Justiției, în calitate de autoritate publică nu emite acte sau măsuri procesuale penale, dar emite doar acte administrative.

În vederea suspendării raporturilor de serviciu a unui funcționar public autoritatea publică în cadrul activității administrative aplică nemijlocit norma specială - Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și în special art. 52-54 ale legii menționate.

Însă, în ordinul Ministerului Justiției nr. 249-p/2022 cu privire la suspendarea provizorie din funcția de director Inspectoratului Național de Probațiune s-a dispus „prezentul ordin poate fi atacat la judecătorul de instrucție” în ordinea art. 200 din Codul de procedură penală, atribuindu-i actului administrativ raporturi juridice penale, fapt care a limitat dreptul dlui Andrei Iavorschi la un proces echitabil și la contestarea formei și conținutului măsurii excesiv aplicate în procedură administrativă.

Or, potrivit art. 16 al Codului administrativ, (1) dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. (2) Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

La caz, Ministerul Justiției, prin măsura oficială întreprinsă în adresa directorului Inspectoratului Național de Probațiune, Andrei Iavorschi, a intervenit în raporturile de muncă, invocând reglementările Codului penal și Codului de procedură penală, acționând în regim de putere publică în cadrul procedurii administrative cu dispunerea reținerii ilegale a plăților salariate.

Conform art. 330 alin. (1) lit. e), alin. (2) Codul muncii, angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate

cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci. Această obligație survine, în particular, în caz de reținere a plății salariului.

În acest sens, reclamantul Andrei Iavorschi s-a adresat Ministerului Justiției privind achitarea salariului reținut lunar calculat începând cu ziua (din data 15 iulie 2022) privării ilegale de posibilitatea de a munci, prin suspendarea raporturilor în procedură penală de către o autoritate publică, care este obligată să acționeze doar în procedură administrativă.

În rezultat, prin răspunsul Ministerului Justiției nr. 12/324 din 29 februarie 2024. autoritatea publică recunoaște că suspendarea din funcție a directorului Inspectoratului Național de Probațiune este în ordine administrativă și în conformitate cu prevederile Legii nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Astfel, după aproape doi ani, s-a aflat că suspendarea din funcție a avut loc în procedură administrativă, ceea ce înseamnă că Andrei Iavorschi, legalitatea actului administrativ a ordinului Ministerului Justiției nr. 249-p/2022, urma să conteste în instanța de contencios (în partea dispozitivă s-a dispus că ordinul poate fi atacat la judecătorul de instrucție).

Totodată, s-a invocat că Ministerul Justiției a privat reclamantul de a verifica legalitatea actului administrativ defavorabil, iar prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din data de 26 septembrie 2022, dosar nr. 3-1901/2022 (cauza A. Iavorschi vs Ministerul Justiției, acțiune în contencios administrativ privind anularea actului administrativ) se explică „Judecătorul constată, că cererea de chemare în judecată în speță nu urmează a fi examinată în ordinea contenciosului administrativ, or, pentru apărarea drepturilor pretinse de reclamant a fi încălcate poate face uz de normele Codului de procedură penală”.

De altfel, s-a distins că Ministerul Justiției nu a suspendat raporturile de serviciu a directorului Inspectoratului Național de Probațiune în baza Legii nr. 158/2008, dar a suspendat provizoriu din funcție în baza Codului de procedură penală, fapt care explică însăși autoritatea publică prin răspunsul nr. 09/4410 din 25 mai 2023, că decizia procedurală emisă de Ministerul Justiției la data de 15 iulie 2022 privind suspendarea din funcție al directorului Inspectoratului Național de Probațiune, Andrei Iavorschi, se atribuie legii penale: „[...] ordinului respectiv se află sub imperiul reglementărilor Codului de procedură penală și nu ale Codului administrativ”. Însă, privind achitarea salariilor deja se invocă procedura administrativă reglementată de Legea specială nr. 158/2008, ceea ce demonstrează suplimentar că Ministerul Justiției ilegal, în lipsa reglementărilor legale, a suspendat/ reținut plata salariilor directorului Inspectoratului Național de Probațiune, Andrei Iavorschi.

Prin urmare, se constată că autoritatea publică admite arbitrariul acțiunilor aplicate la suspendarea provizorie din funcția de director al Inspectoratului

Național de Probațiune, dar în partea privind cerința achitării drepturilor salariate reținute ilegal pentru toată perioada suspendării din funcție, deja invocă lipsa reglementărilor legale.

S-a explicat că organele de urmărire penală răspund pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite conform Legii nr. 1545/1998 din 25 februarie 1998, ori, la caz, nu organul de urmărire penală a dispus suspendarea provizorie, dar Ministerul Justiției, autoritatea publică administrativă.

Întru apărarea drepturilor și intereselor legal-patrimoniale, până la înaintarea prezentei acțiunii în contencios administrativ, prin cererea prealabilă din 05 martie 2024 adresată Ministrului Justiției, s-a solicitat soluționarea prejudiciară privind activitatea administrativă aplicată de către Ministerul Justiției la suspendarea directorului Inspectoratului Național de Probațiune, Andrei Iavorschi, prin care au fost încălcate drepturile fundamentate stabilite de lege.

În rezultat, urmare a examinării cererii prealabile, Ministerul Justiției, prin răspunsul nr. 09/574 din 22 martie 2024, menționează: „cerința privind achitarea salariului pentru perioada suspendării din funcție nu poate fi satisfăcută, deoarece actele normative în vigoare nu prevăd expres modul și condițiile achitării plăților salariate funcționarului public reîncadrat [...]. În cazul în care nu sunteți de acord cu răspunsul la cererea prealabilă, potrivit art. 189, alin. (1), art. 196 alin. (1) și art. 209 alin. (1) din Codul administrativ, sunteți în drept să depuneți în decurs de 30 zile, o acțiune în contencios administrativ în instanța de judecată competentă”.

S-au notat prevederile art. 3, 6, 17, 20 din Codul administrativ şi art. 53 alin. (1) din Constituție.

În ordinea constatărilor faptice, raportat la prevederile citate, prin prezenta cerere de chemare în judecată înaintată, în termenul procedural reglementat, se revendică dreptul încălcat prin activitatea administrativă în sensul art. 17 Cod administrativ, care a dus la rețineri salariate ilegal și care nu a fost soluționat de către autoritatea publică în procedura prealabilă.

Conform art. 76 al Legii nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile legislației muncii [...].

Art. 330 Codul muncii: (1) Angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci. Această obligație survine, în particular, în caz de:

a) refuz neîntemeiat de angajare;

b) eliberare ilegală din serviciu sau transfer ilegal la o altă muncă în condițiile art. 90 alin. (2) lit. a);

c) staționare a unității din vina angajatorului, cu excepția perioadei șomajului tehnic (art. 80);

e) reținere a plății salariului;

j) reținere a tuturor plăților sau a unora din ele în caz de eliberare din serviciu;

g) răspândire, prin orice mijloace (de informare în masă, referințe scrise etc.), a informațiilor calomnioase despre salariat;

h) neîndeplinire în termen a hotărârii organului competent de jurisdicție a muncii care a soluționat un litigiu (conflict) având ca obiect privarea de posibilitatea de a munci.

(2) În caz de reținere, din vina angajatorului, a salariului (art. 142), a indemnizației de concediu (art. 117), a plăților în caz de eliberare (art. 143) sau a altor plăți (art.123, 124, 127, 139, 186, art. 225 alin. (8) etc.) cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,3 la sută din suma neplătită în termen.

Prin răspunsul Ministerului Justiției nr. 01/8368 din 22 septembrie 2023 s-a indicat că „Ordinul Ministrului Justiției nr. 249-p din 15 iulie 2022 prin care ați fost suspendat provizoriu din funcție este valabil începând cu 15 iulie 2022 și până la emiterea unei sentințe definitive [...]”.

Se distinge că, prin ordinul Ministerului Justiției nr. 249-p/2022, autoritatea publică, la etapa de urmărire penală, aplică arbitrar suspendarea provizorie până la emiterea sentinței definitive. Astfel, Ministerul Justiției abuziv sancționează funcționarul public, afectând principiul prezumției nevinovăției cu îngrădirea dreptului la muncă și reținerea plăților salariale.

Principiul prezumției nevinovăției, consacrat de art. 21 din Constituție, presupune că orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.

Totodată, potrivit Hotărârii Curții Constituționale nr. 21 din 20 octombrie 2011 se explică:

„50. [...] în lumina jurisprudenței Curții Europene, prezumția nevinovăției, instituită de articolul 6 § 2 din Convenția Europeană, nu privește numai procesul penal în sens strict, ci are o aplicație mai largă, într-un dublu sens: pe de o parte, această garanție este aplicabilă ori de câte ori fapta imputabilă unei persoane are o conotație penală, indiferent de calificarea atribuită de legislația internă a fiecărui stat [astfel, ea este aplicabilă, de exemplu, unei proceduri privitoare la frauda fiscală (Heintrich v. Franța, §64) sau în materie de sancțiuni administrative (Lutz v. Austria, §57)]; pe de altă parte, ea impune ca orice reprezentant al statului să se abțină să declare public faptul că cel pus sub urmărire penală sau trimis în judecată este vinovat de săvârșirea infracțiunii care i se incriminează, înainte ca vinovăția acestuia să fi fost stabilită printr-o hotărâre judecătorească definitivă (Butkevieius v. Lituania, §49)”.

De asemenea, potrivit răspunsurilor de la Procuratura Anticorupție și Centrul Național Anticorupție care au fost interpelați cu solicitarea dacă anularea ordinului

Ministerului Justiției privind suspendarea din funcție a directorului Inspectoratului Național de Probațiune, Andrei Iavorschi, influențează într-un fel sau altul urmărirea penală pe cauza pornită, în răspuns, s-a elucidat competența ilegală și decizia exclusivă a Ministerului Justiției menționându-se că: „emiterea ordinului de suspendare din funcție de către Ministerul Justiției, este de fapt o manifestare de voință a angajatorului [...] procedura de suspendare provizorie din funcție și încetarea acesteia, este prevăzută la art. 75 alin. (4) din Codul muncii [...].

Astfel, nu se știe în ce context și-a extins Ministerul Justiției atribuții procedural penale, într-o procedură administrativă, pe care ulterior nu a mai recunoscut-o ca fiind aplicată.

Notoriu mai este și faptul că sub aspectul proporționalității, Ministerul Justiției continuă ingerința în raporturile de muncă al lui Andrei Iavorschi, chiar și după modificările legislative survenite în legea penală, în care, expres i-au fost luate atribuțiile de aplicare a suspendării provizorii, pe care tot nu le-a recunoscut.

La 22 august 2023, a intrat în vigoare Legea organică nr. 245 adoptată de Parlamentul RM privind modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional) potrivit căreia art. 200 alin. (3) Cod de procedură penală statuează că „suspendarea provizorie din funcție se aplică prin încheierea judecătorului de instrucție sau a instanței de judecată”.

S-a remarcat că conform art. 73 alin. (3) din Legea nr. 100/2017, actul normativ produce efecte doar cât este în vigoare și, de regulă, nu poate fi retroactiv sau ultraactiv. Iar, potrivit art. 4 al legii pre citate, actul normativ are caracter public, obligatoriu, general și impersonal. Prevederile actului normativ sunt executorii, opozabile tuturor subiecților de drept și, în caz de necesitate, sunt impuse prin forța de constrângere a statului.

Totodată, potrivit art. 64 alin. (1) din Legea nr. 100/2017, modificările se încorporează, de la data intrării în vigoare a dispozițiilor de modificare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

În context, autoritatea publică era obligată să se sesizeze din oficiu dacă în baza unei prevederi legale modificate autoritatea publică ar avea dreptul să nu emită actul administrativ, însă, la caz, în lipsa unei încheieri judecătorești, Ministerul Justiției garantul supremației dreptului, a ignorat actul normativ în vigoare și a menținut suspendarea provizorie, fapt care a îngrădit directorului Inspectoratului Național de Probațiune dreptul la muncă și reținerea plăților salariale, în continuare.

Totodată, referitor la modificările legislative, potrivit cărora s-a exclus expres competența Ministerului Justiției de a suspenda provizoriu din funcție și urmare a informării Ministerului Justiției privind întreprinderea măsurilor la caz, autoritatea publică încalcă consecutiv legislația invocând contrar normelor modificate „Cu referire la solicitarea privind înlăturarea impedimentelor pentru asigurarea

accesului la locul de muncă, Ministerul Justiției vă informează că pe durata suspendării din funcția deținută, Dvs nu sunteți în drept să pretindeți aceste aspect, atât timp cât nu aveți dreptul să exercitați careva atribuții sau competențe ale funcție din care ați fost suspendat. Pe cale de consecință, având în vedere circumstanțele arătate supra, atenționăm că orice acțiune și tentative de a revendica samovolnic liberul acces în sediul Inspectoratului Național de Probațiune, perturbează activitatea instituției și a angajaților acesteia." Astfel, autoritatea publică nu recunoaște actele legislative obligatorii și menține în continuare reținerea plăților salariale.

De asemenea, indispensabile sunt și acțiunile angajatorului în presa cotidiană, răspândind informații calomnioase despre salariat.

La 15 iulie 2022, Ministerul Justiției al Republicii Moldova, fără verificarea corespunderii realității, a publicat pe pagina sa de facebook mesaj calomnios, publicat de Sergiu Litvinenco, ex-ministrul justiției: „L-am suspendat astăzi din funcție pe Andrei Iavorschi, directorul Inspectoratului Național de Probațiune, urmare a demersului organelor de drept (Procuraturii Anticorupție) în legătură cu inițierea urmăririi penale în privința acestuia. În mod normal, ar fi trebuit să-și dea demisia încă de la inițierea cauzei penale împotriva sa, pentru a nu prejudicia, în primul rând, imaginea instituției în care activează. El a preferat, însă, să se țină de funcția în care a fost propulsat de către regimul Plahotniuc, în decembrie 2018. Din câte îmi amintesc, prima sa „realizare" de la accederea în funcția de director al Inspectoratului Național de Probațiune, chiar înaintea alegerilor parlamentare din februarie 2019, a fost să contribuie plenar la obținerea certificatului de integritate de către Ilan Șor. [...]".

Prin ordonanța Procurorului Anticorupție din 30 ianuarie 2024 s-a clasat procesul penal intentat în privința lui Andrei Iavorschi. Fapt care demonstrează că acuzațiile în materie penală au fost excesiv de grave și unicul scop pe care l-a urmărit Ministerul Justiției a fost defăimarea și calomnierea directorului Inspectoratului Național de Probațiune.

În drept, potrivit art. 24 alin. (2) din Codul administrativ, participantul care își exercită drepturile procesuale în mod abuziv și nu își îndeplinește obligațiile procesuale cu bună-credință răspunde potrivit legii pentru prejudiciile materiale și morale cauzate.

Articolul 31 din Codul administrativ, prevede că actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate. Or, scopul motivării este de a demonstra părților că au fost ascultate, contribuind astfel la o mai bună acceptare de către aceasta a deciziei dispuse, însă, la caz, Ministerul Justiției, formal, invocă lipsa actelor normative dar admite arbitrariul aplicat în toată perioada de reținere ilegală a plăților salariate.

Subsidiar, în vederea evitării interpretării instanței de judecată de a declina

competența unei instanțe de drept comun, poziție care poate fi expusă/ invocată de pârâtul Ministerul Justiției, doar pentru a tergiversa nejustificat înfăptuirea actului justiției, la caz, și a dispersa artificial competența materială, s-a atras atenție prevederii art. 198 alin. (1) din Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ reținută spre examinare de către o instanță de judecată cu respectarea normelor de competență se soluționează de către aceasta în fond, inclusiv în cazul devenirii ei ulterioare de competența unei alte instanțe, incidență prezentei cauze de contencios administrativ.

Sintetizând, orice demers de procedură pe care îl va invoca, autoritatea publică, Ministerul Justiției, fără a combate argumentele reclamantului și probele administrate pe înscrisurile emise de autoritate, va explica suplimentar recunoașterea caracterului ilegal, arbitrar și nejustificat al activității sale administrative aplicate în raporturile de muncă al directorului Inspectoratului Național de Probațiune.

Totodată, sarcina primordială a judecătorului administrativ este de a oferi o apărare efectivă drepturilor persoanei ce se consideră vătămată de către autorități și nu să protejeze autoritatea acuzată. Astfel, instanța de judecată poate dispune apărarea dreptului vătămat dlui Andrei Iavorschi și atragerea la răspundere autoritatea publică sau poate să constate lipsa vreunei vătămări și să argumenteze caracterul legal al activității administrative a autorității.

Subsecvent, reclamantul Andrei Iavorschi a prezentat disponibilitatea la tranzacția de împăcare, inclusiv medierea cu privire la litigiul judiciar înaintat.

Argumentele autorității publice pârâte:

La 30 mai 2024, reprezentantul autorității publice pârâte Ministerul Justiției a formulat referința, prin care a calificat pretențiile reclamantului ca fiind inadmisibile și nefondate (f.d. 35-37).

Constatările instanței de judecată și circumstanțele cauzei

Instanța de judecată constată că prin ordinul nr. 385-p din 10 decembrie 2018 al Ministerului Justiției a fost numit în funcție prin promovare în funcția de director al Inspectoratului Național de Probațiune reclamantul Andrei Iavorschi (f.d. 30).

În data de 13 iulie 2022, procurorul în Procuratura Anticorupție, Vitalie Ivanov, a înaintat demers privind suspendarea provizorie a lui Iavorschi Andrei din funcția de director al Inspectoratului Național de Probațiune, învinuit de comiterea a două episoade de infracțiune prevăzută de art. 327 alin. (1) Cod penal, până la emiterea unei sentințe definitive pe cazul dat (f. dosar administrativ 105-106).

La 15 iulie 2022, de către Ministerul Justiției a fost emis ordinul nr. 249-p cu privire la suspendarea provizorie din funcție a dlui Andrei Iavorschi (f.d.15, f. dosar administrativ 104).

Ordinul sus enunțat a fost contestat de către reclamant în procedura penală, fiind respinsă acțiunea și constatată legalitatea ordinului (f.d. 57-62, f. dosar administrativ 95-100), și în procedura administrativă, acțiunea fiind declarată inadmisibilă (f.d. 63-84, 85-99, f. dosar administrativ 62-79, 80-94).

Prin ordonanța din 30 ianuarie 2024 a procurorului Procuraturii Anticorupție, Vitalie Ivanov s-a clasat procesul penal intentat dlui Andrei Iavorschi, fiind încetată de drept măsura procesuală de constrângere - suspendarea provizorie a lui Iavorschi Andrei, din funcția de director al Inspectoratului Național de Probațiune (f.d. 171-185).

Pe cale de consecință, la 23 februarie 2024, de către Ministerul Justiției a fost emis ordinul nr. 45-p cu privire la reîncadrarea dlui Andrei Iavorschi în funcție (f.d. 29, f. dosar administrativ 13).

Ordinul nr. 45-p din 23 februarie 2024 a fost modificat prin ordinul nr. 52-p din 29 februarie 2024, în partea pct. 1, indicându-se că se constată la data de 23 februarie 2024 încetarea de drept a măsurilor ce au provocat suspendarea raporturilor de serviciu ale reclamantului Iavorschi Andrei, director al Inspectoratului Național de Probațiune (f. dosar administrativ 14).

Reclamantul Andrei Iavorschi, la 01 februarie 2024, s-a adresat Ministerului Justiției, cu solicitarea nr. 1621, privind achitarea salariilor pe toată perioada suspendării (f.d. 16).

Prin răspunsul nr. 12/324 din 29 februarie 2024, Ministerul Justiției a menționat că cerința privind achitarea salariului pentru perioada suspendării din funcție nu poate fi satisfăcută (f.d. 17, f. dosar administrativ 10-11).

În dezacord cu răspunsul sus menționat, la 05 martie 2024, reclamantul a adresat Ministerului Justiției, cererea prealabilă nr. 574 (f.d. 19, f. dosar administrativ 1-5), iar, urmare a examinării, în răspunsul nr. 09/574 din 22 martie 2024, autoritatea publică pârâtă a reiterat cele expuse în răspunsul nr. 12/324 din 29 februarie 2024 (f.d. 24, f. dosar administrativ 9).

Astfel, la 19 aprilie 2024, Iavorschi Andrei s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, solicitând anularea răspunsului Ministerului Justiției nr. 09/574 din 22 martie 2024 emis în procedura prealabilă, obligarea Ministerului Justiției să emită actul administrativ individual privind achitarea salariului pentru perioada suspendării din funcția de director al Inspectoratului Național de Probațiune și încasarea compensației de 0,3 % pentru fiecare zi de întârziere și încasarea cheltuielilor de judecată.

Cauza a fost distribuită în mod automat-aleatoriu judecătorului Lucia Bagrin.

Prin decretul Președintei Republicii Moldova nr. 50-X din 22 ianuarie 2025, judecătoarea Lucia Bagrin a fost numită în funcția de judecătoare la Curtea de Apel Centru. Potrivit pct. 7 lit. c) din Regulamentul privind modul de distribuire aleatorie a dosarelor pentru examinare în instanțele judecătorești, aprobat prin

Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 110/5 din 05 februarie 2013, conform procedurii de distribuire aleatorie prin intermediul PIGD, dacă judecătorul căruia i-a fost repartizată cauza este în imposibilitatea de a continua judecarea acesteia din motivul transferării la o altă instanță, promovării, suspendării, detașării sau eliberării din funcție, persoana responsabilă, în temeiul unei încheieri motivate a președintelui instanței judecătorești, asigură, prin intermediul PIGD, redistribuirea aleatorie a dosarului altui judecător, sau altui complet de judecată, cu excepția cazurilor de prelungire a împuternicirilor prevăzute de art. 261 din Legea cu privire la statutul judecătorului, de către Consiliul Superior al Magistraturii.

Prin încheierea din 11 februarie 2025 a Vicepreședintei interimare a Judecătoriei Chişinău, sediul Rîșcani, s-a dispus supunerea redistribuirii cauzei de contencios administrativ înaintată de Andrei Iavorschi împotriva Ministerului Justiției privind anularea actului, unui alt judecător specializat în materie de contencios administrativ, pentru examinare.

Astfel, la 13 februarie 2025, dosarul menționat supra a fost repartizat în mod automat-aleatoriu judecătorului Rodica Nicula.

În ședința de judecată, reprezentantul reclamantului, avocata Iavorski-Baidaus Ana, a susținut, în totalitate, cele expuse în cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea acțiunii, în modul în care a fost formulată și anume, anularea răspunsului și obligarea achitării salariului pentru perioada absenței forțate de la muncă.

Reclamantul Andrei Iavorschi a susținut acţiunea în modul în care a fost formulată.

Reprezentantul autorității publice pârâte Ministerul Justiției a solicitat respingerea cererii ca fiind neîntemeiată.

Analizând argumentele expuse în acțiune, în referință, studiind înscrisurile anexate la dosarul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea este admisibilă, dar neîntemeiată.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ.

În conformitate cu art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping,

în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile - actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

În acord cu art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În temeiul art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În conformitate cu art. 39 alin. (1) Cod administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit.

Alin. (2) al aceluiași articol, statuează că orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În conformitate cu art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

În concordanță cu art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanţa verifică din oficiu dacă sunt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

În baza art. 209 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Dispozițiile legale enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ:

- prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;
- competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;
- respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;
- respectarea procedurii prealabile;
- respectarea termenului de înaintare a acțiunii;

- prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Instanța de judecată reține că, reclamantul, nefiind de acord cu răspunsul nr. nr. 12/324 din 29 februarie 2024 al Ministerului Justiției, la 05 martie 2024, a înregistrat cererea prealabilă nr. 574, iar, urmare a examinării, de către autoritatea publică pârâtă a fost emis răspunsul nr. 09/574 din 22 martie 2024.

Cu referire la prima condiție de admisibilitate se atestă că, răspunsul sus-enunțat, în sensul prevederilor art. 10 și 11 al Codului administrativ, reprezintă un act administrativ individual, emanând de la o autoritate publică ca măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual, având caracter defavorabil.

La caz, cu referire la cele menționate, instanța constată că reclamantul revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art. 17 Cod administrativ. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim este întrunită.

La 19 aprilie 2024, Iavorschi Andrei s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, solicitând anularea răspunsului Ministerului Justiției nr. 09/574 din 22 martie 2024 emis în procedura prealabilă, obligarea Ministerului Justiției să emită actul administrativ individual privind achitarea salariului pentru perioada suspendării din funcția de director al Inspectoratului Național de Probațiune și încasarea compensației de 0,3 % pentru fiecare zi de întârziere și încasarea cheltuielilor de judecată. Așadar, reclamantul a formulat o acțiune în obligare.

Din considerentele expuse, instanța de judecată conchide că acțiunea este admisibilă.

Totodată, instanța de judecată conchide în privința netemeiniciei acțiunii, din următoarele considerente.

Așadar, obiect al examinării prezentei cauze în ordinea contenciosului administrativ îl constituie verificarea legalității actului administrativ individual defavorabil - răspunsul Ministerului Justiției nr. 09/574 din 22 martie 2024.

Controlul judecătoresc al legalității actelor administrative, presupune apărarea drepturilor și intereselor legitime ale justițiabililor, împotriva abuzurilor administrației publice, în condițiile Codului administrativ. Acest control se înfăptuiește de către instanțele de judecată în condițiile legii privind organizarea judecătorească. Întru elucidarea subiectului privind realizarea controlului judecătoresc se impune conceptul competenței, în baza căruia se realizează respectivul control. Pornind de la scopul primordial al instituției contenciosului administrativ care este prestabilit de legiuitor și care presupune contracararea abuzurilor și exceselor de putere ale autorităților publice, apărarea drepturilor persoanei în spiritul legii, ordonarea activității autorităților publice, asigurarea

ordinii de drept. Și reieșind din dreptul subiectiv al subiectului afectat, care la fel a fost predeterminat de legiuitorul și care a fost formulat astfel - orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Conform art. 21 din Codul administrativ, autoritățile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

Din materialele cauzei se atestă că reclamantul Andrei Iavorschi s-a adresat autorității publice pârâte Ministerului Justiției, cu solicitarea de a-i fi achitat salariul pe perioada suspendării din funcția de director al Inspectoratului Național de Probațiune.

Instanța de judecată învederează că autoritatea publică pârâtă Ministerul Justiției a menționat, prin răspunsul emis, că cerința privind achitarea salariului pentru perioada suspendării din funcție nu poate fi satisfăcută, deoarece actele normative în vigoare nu prevăd expres modul și condițiile achitării plăților salariale funcționarului reîncadrat în legătură cu scoaterea de sub învinuire penală, clasarea procesului penal și încetarea măsurii procesuale privind suspendarea provizorie din funcție, revendicare ce poate fi soluționată doar în baza unei hotărâri judecătorești.

Instanța evidențiază faptul că, în cazul reclamantului, nu este o hotărâre definitivă și irevocabilă, prin care să fie constatată ilegalitatea ordinului de suspendare din funcție or, prin încheierea din 05 aprilie 2023 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana a fost respinsă plângerea lui Andei Iavorschi privind anularea ordinului nr. 249-p din 15 iulie 2022.

La fel, instanța de judecată notează prevederile art. 60 alin. (3) Cod administrativ, care prevede că, în cazul depunerii cererii privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care hotărârea instanței de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă.

Conform prevederilor legale specificate, cererea privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, poate fi depusă după ce hotărârea instanței de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă, or, în speță, nu există o hotărâre definitivă prin care să fie constatată ilegalitatea

ordinului nr. 249-p din 15 iulie 2022.

De altfel, instanţa învederează că în conformitate cu prevederile art. 200 din Codul de procedură penală (în vigoare la data emiterii ordinului de suspendare), suspendarea provizorie din funcție constă în interzicerea provizorie motivată învinuitului, inculpatului de a exercita atribuțiile de serviciu sau de a realiza activităţi cu care acesta se ocupă sau le efectuează în interesul serviciului public. Persoanei suspendate provizoriu din funcție i se întrerupe remunerarea muncii, însă perioada de timp pentru care persoana a fost suspendată provizoriu din funcție în calitate de măsură procesuală de constrângere se ia în calcul în vechimea generală de muncă. Suspendarea provizorie din funcție o decide administrația instituției în care activează învinuitul ori inculpatul, în condiţiile legii, la demersul procurorului care conduce, sau, după caz, efectuează nemijlocit urmărirea penală. Hotărârea administrației instituției de suspendare din funcție poate fi atacată la judecătorul de instrucție.

La rândul său, art. 53 lit. c) din Legea cu privire la funcția publică şi statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 (în vigoare la data emiterii ordinului de suspendare) statua că raporturile de serviciu se suspendă de către autoritatea publică în cazul recunoașterii în calitate de bănuit sau al emiterii în privința acestuia a unei ordonanțe de punere sub învinuire privind comiterea de către funcționarul public a unei infracțiuni care ar prejudicia imaginea, prestigiul, interesele legale ale autorităţii publice sau legate de exercitarea atribuţiilor funcției publice pe care o deţine, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti.

Astfel, în sensul normelor pre citate, la data de 13 iulie 2022, procurorul în Procuratura Anticorupție, Vitalie Ivanov, a înaintat demersul către Ministerul Justiției, în cadrul cauzei penale nr. 2022970210, privind suspendarea provizorie a lui Andrei Iavorschi din funcția de director al Inspectoratului Naţional de Probațiune, iar, la data de 15 iulie 2022, de către Ministerul Justiției a fost emis ordinul nr. 249-p prin care s-a dispus suspendarea provizorie din funcție a dlui Andrei Iavorschi, în legătură cu punerea sub învinuire de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 327 alin. (1) Cod penal, începând cu data de 15 iulie 2022 până la emiterea unei sentințe definitive pe cazul dat.

Așadar, în speţă, a existat un demers al procurorului prin care s-a motivat necesitatea aplicării măsurii de constrângere cu suspendarea provizorie din funcție, ori, urmare a examinării demersului respectiv, a fost adoptat ordinul Ministerului Justiției prin care a fost admis acest demers.

La caz, instanţa reţine şi faptul că ordinul de suspendare provizorie a fost contestat de către reclamant atât în procedura penală, fiind respinsă acţiunea şi constatată legalitatea ordinului, cât şi în procedura administrativă, or, în procedură administrativă nu a trecut testul admisibilității, acţiunea fiind declarată inadmisibilă, având în vedere faptul că verificarea legalității ordinului nr. 249-p din

15 iulie 2022, prin care s-a dispus suspendarea provizorie din funcție a dlui Andrei Iavorschi - nu face obiectul unei acţiuni în contencios administrativ. Ori, controlul legalității actului administrativ în procedura contenciosului administrativ implică în primul rând un act administrativ şi condiția ca acesta să fie emis în cadrul procedurii administrative a unei autorități publice, care acționează în regim de putere publică. Prin urmare, fiind stabilit de către instanţa de judecată că acţiune este sub imperiul reglementărilor Codului penal şi Codul de procedură penală şi nu a contenciosului administrativ.

Totodată, se reţine că reclamantul în motivarea acţiunii face trimitere la prevederile art. 330 alin. (1) lit. e) din Codul muncii, conform cărora angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci.

Or, reclamantul nu a fost privat de posibilitatea de a munci din vina angajatorului, ultimului fiindu-i înaintată învinuirea în cadrul unei cauze penale și respectiv fiind suspendate raporturile sale de muncă în circumstanțe ce nu depindeau de voința angajatorului.

Prin urmare, la caz nu se atestă o reținere a plăților salariale a reclamantului, ori, raporturile de muncă erau suspendate, ori, conform art. 51 alin. (1) din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică şi statutul funcționarului public, suspendarea raporturilor de serviciu presupune încetarea îndeplinirii pentru o anumită perioadă a atribuţiilor de către funcționarul public şi a plății drepturilor salariale de către autoritatea publică în care acesta activează.

Astfel că, acțiunea înaintată de reclamant în baza art. 329 şi art. 330 din Codul muncii, nu este întemeiată în drept în raport cu Ministerul Justiției, în condițiile în care, suspendarea raporturilor de muncă a fost efectuată de angajator în temeiul art. 53 lit. c) din Legea cu privire la funcția publică şi statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 04 iulie 2008, ca urmare a demersului Procuraturii Anticorupție, în temeiul art. 200 Cod de procedură penală, fapte care nu indică la o culpă a angajatorului care să fi cauzat privarea ilegală de posibilitatea de a munci, condiție esențială pentru aplicabilitatea art. 330 Codul muncii.

Instanța de judecată concluzionează că, la caz nu sunt aplicabile prevederile art. 329-330 Codul muncii ce reglementează obligația angajatorului de a repara prejudiciul cauzat persoanei, ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci.

Potrivit art. 1 Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti nr. 1545-XIII din 25.02.1998, prezenta lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul şi condiţiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acţiunile ilicite comise în procesele penale şi contravenţionale de organele de urmărire penală, de procuratură

şi de instanţele judecătoreşti.

Conform art. 3 Legea nr. 1545-XIII din 25.02.1998, (1) În conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material şi moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reţinerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declaraţie de a nu părăsi localitatea sau ţara, tragerii ilegale la răspundere penală; (2) Prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcţie de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură şi din instanţele judecătoreşti.

În acord cu art. 5 Legea nr. 1545-XIII din 25.02.1998, (1) Cauzele cu privire la repararea prejudiciului material şi moral se examinează în conformitate cu normele de procedură civilă în vigoare. Organul care reprezintă statul în instanţa de judecată pe această categorie de cauze este Ministerul Justiţiei. (2) Cererea de chemare în judecată privind repararea prejudiciului se depune în termen de 3 ani de la data apariţiei dreptului la repararea prejudiciului.

În conformitate cu art. 6 lit. a) Legea nr. 1545-XIII din 25.02.1998, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea şi modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul devenirii definitive şi irevocabile a sentinţei de achitare.

Potrivit art. 7 lit. a) Legea nr. 1545-XIII din 25.02.1998, în cazurile menţionate la art.3, persoanei fizice sau juridice i se compensează sau i se restituie salariul şi alte venituri provenite din muncă, ce constituie sursa ei principală de existenţă, de care a fost privată în urma acţiunilor ilicite.

În corespundere cu art. 13 alin. (1) Legea nr. 1545-XIII din 25.02.1998, repararea prejudiciului specificat la art.7 lit.a), c)-g) şi în capitolul III se efectuează din contul bugetului de stat, iar în cazul cînd prejudiciul a fost cauzat de organul de urmărire penală întreţinut din bugetul local - din contul acestui buget. Prejudiciul material şi moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenţionale de către alte organe decît instanţa de judecată se repară de către aceste organe.

Astfel, articolul 13 din Legea nr.1545 prevede clar că, repararea prejudiciului, achitarea salariului și alte venituri provenite din muncă, ce constituie sursa principală de existență, de care persoana a fost privată în urma acțiunilor ilicite, se efectuează din contul bugetului de stat.

Dealtfel, norma dată face parte din capitolul IV care se intitulează - modul de executare a hotărârilor cu privire la repararea prejudiciului, iar interpretarea, *ad literam*, a capitolului în care se află articolul 13, deja presupune existența unei hotărâri judecătorești și vizează modul de executare a acesteia.

În speţă, reclamantul fiind îndreptățit să solicite eventual repararea prejudiciului material, prin încasarea plăților salariale pentru perioada suspendării din funcție de la bugetul de stat, în baza prevederilor art. 1998 şi 2007 din Codul civil coroborat cu art. 3, art. 6, art. 7 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor

de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanțelor judecătorești.

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de reclamant, în rest, instanța de judecată respinge cerințele și argumentele din acțiunea de contencios administrativ și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, ori, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deşi articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

În sensul celor expuse, instanța de judecată apreciază răspunsul Ministerului Justiției nr. 09/574 din 22 martie 2024, ca fiind emis cu respectarea prevederile legale, ori, încălcări de competență și de procedură la adoptarea acestuia, nu au fost admise, respectiv, instanţa nu a stabilit motive de anulare a răspunsului emis în procedură prealabilă, acţiunea, în această parte, fiind neîntemeiată.

Subsecvent, instanța de judecată conchide și asupra netemeiniciei cerinței reclamantului privind obligarea emiterii actului administrativ individual privind achitarea salariului pentru perioada suspendării din funcție și încasarea compensației de 0,3% pentru fiecare zi de întârziere, aceasta urmând să fie respinsă.

Cu referire la pretenția privind încasarea cheltuielilor de judecată, instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169-171.

În conformitate cu art. 94 alin (1) al Codului de procedura civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului - proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Ținând cont de faptul că acțiunea a fost respinsă în întregime, instanța de judecată va respinge pretenția cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra, instanţa de judecată constată, la caz, netemeinicia cerințelor reclamantului, iar alegațiile invocate în susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind

confirmate prin careva probe pertinente și concludente în acest sens.

Respectiv, niciunul din temeiurile invocate în cererea de chemare în judecată întru anularea răspunsului Ministerului Justiției nr. 09/574 din 22 martie 2024 emis în procedura prealabilă, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare a actului administrativ, or, acesta este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri, respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În conformitate cu art. 225 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În concluzie, instanța de judecată respinge acțiunea în contencios administrativ înaintată de Andrei Iavorschi împotriva Ministerului Justiției al R. Moldova cu privire la anularea răspunsului Ministerului Justiției nr. 09/574 din 22 martie 2024 emis în procedură prealabilă, obligarea emiterii actului administrativ individual privind achitarea salariului pentru perioada suspendării din funcție, încasarea compensației de 0,3% pentru fiecare zi de întârziere și încasarea cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul Administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ş t e :

Se respinge acțiunea în contencios administrativ înaintată de Andrei Iavorschi împotriva Ministerului Justiției al R. Moldova cu privire la anularea răspunsului Ministerului Justiției nr. 09/574 din 22 martie 2024 emis în procedură prealabilă, obligarea emiterii actului administrativ individual privind achitarea salariului pentru perioada suspendării din funcție, încasarea compensației de 0,3% pentru fiecare zi de întârziere și încasarea cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,

Judecător Rodica Nicula